

Každý svého štěstí strůjcem

Říká se, že je „každý svého štěstí strůjcem“. Toto přísloví však vyvolává dojem, že každý si za své problémy může sám, a to určitě nemusí být vždy pravda.

Zvláště se tohoto argumentu používá tehdy, když se mluví o bezdomovcích nebo jiných lidech na okraji společnosti (ti všichni bývají ve velmi těžké životní situaci), kteří nám nejsou zrovna příjemní, ale netvrdíme to, když jde o někoho nám blízkého. Toho naopak litujeme, chceme najít viníka problémů, a především se mu všelijak snažíme pomoci.

Bezdomovci a lidé jim podobní však také potřebují pomoc. A často jejich stav není způsoben jen jejich vinou. Mnozí z nich byli například uvězněni, a následkem toho ztratili práci, či při rozvodu přišli o byt, někteří začali těžké věci ve svém životě „řešit“ alkoholem či jinou drogou. Každý z nás se však může náhle ocitnout na jejich místě.

Je zajímavé, že zatímco pomáháme svým blízkým a přátelům, kteří mají těžkosti a je nám jich líto, jiné lidi v podobných situacích zavrhuje, odsuzujeme a zesměšňujeme. Ti pak tím více trpí osamělostí, opuštěností a pocitem vyvržení. Zkusme se někdy přiblížit třeba i jen k člověku, který není příliš oblíbený, nebo pokud máme odvahu, tak i k bezdomovci, a usmát se na něho a zeptat se, zda nepotřebuje pomoc. Avšak i pouhý dotaz, jak se mu daří, mnohdy stačí. Tím totiž poznáme, že tito lidé touží po opravdové lásce, přijetí a odpuštění.

V jedné knize Guy Gilberta, kněze pracujícího s mladými lidmi na okraji společnosti, jsem četla: „Když dáváte euro chudákovi sedícímu na ulici, podívejte se, jakou má barvu očí. Pouhé euro ho nezachrání. Důležitý je pohled do očí.“ Lidi ze dna nezvednete pouhou materiální pomocí. Sílu začít nový život jim dá vaše odhodlání zbořit bariéry, zapomenout na zažité fráze a projevit zájem a lásku.

Eliška Opálková (G4)

Foto: Helena Brunnerová (G8)

Školní ples

Brno-Tuřany, Sokolovna, 3. 2. 2011

8. reprezentační ples Klubu přátel školy Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické se konal 3. února 2011 v sále tuřanské Sokolovny. Přestože byla akce pořádána hlavně pro studenty a učitele, zváni byli všichni.

My připravující jsme se sešli již v odpoledních hodinách na místě a pustili se do příprav. Bylo potřeba nachystat stoly, výzdobu, pódium a samozřejmě cukroví na stoly, za které musíme velice poděkovat studentům a všem dárcům. Pod taktovkou profesorky Jaškové vznikl během chvíle ze sportovní haly taneční sál a my mohli vpustit kapelu The Beevers a Dj-e. Zaroveň vznikl prostor pro generální zkoušky účinkujících.

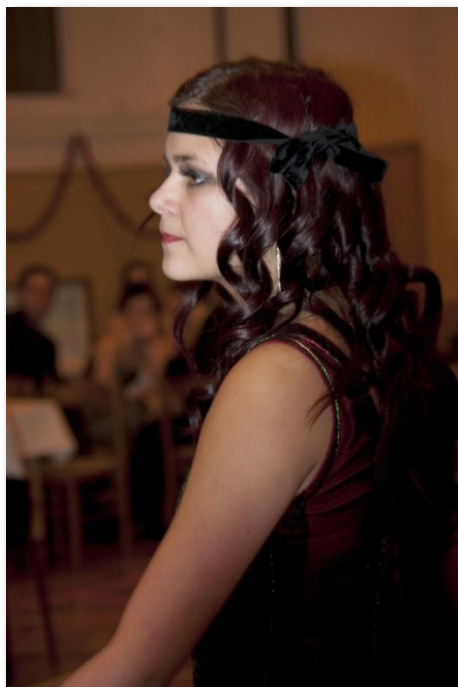
O půl sedmé otevřela ochranná služba profesora Zemánka dveře hostům a ve čtvrt na osm ples zahájila třída G6 kabaretním tanečním vystoupením, které připravila Simona Lepoldová, mimo jiné choreografka Městského divadla Brno. Velký dík tedy patří také jí. Po slavnostním zahájení jsme již neotáleli a nechali hosty tančit.

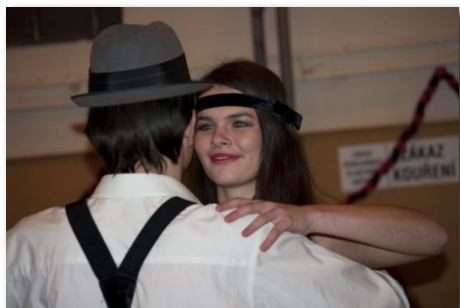
Aby se večer nestal jednotvárným, byla nachystána spousta představení, z nichž bych jmenoval taneční lekci salsy či excelentní krasojezdecký výkon v podání Tomáše Rozbořila a Nicole Frýbortové, kterou jste mohli vidět například v soutěži Česko-Slovensko má talent.

Z mého pohledu byl ples opravdu vydařený a musím velmi poděkovat v první řadě profesorce Jaškové, protože to

ona dokázala dát celou akci „do kupy“. Veliké poděkování také patří všem, kteří se podíleli na přípravě či nějak přispěli tomuto plesu. Doufám, že další rok vše proběhne alespoň stejně hladce, a přeji hodně štěstí příští organizátorské třídě G6.

Matěj Klíma (G6)

Návštěva francouzských studentů z Lycée Saint Vincent Rennes

**Brno, Velehrad, Buchlovice
Slavkov u Brna (Austerlitz)
Moravský kras, Praha
4. 4. – 11. 4. 2011**

Jak jste se mohli dozvědět, na jiném místě, naše škola navázala v září 2010 partnerství s francouzským katolickým gymnáziem Lycée Saint Vincent Rennes. Po náležitě přípravě české i francouzské strany proběhla již v dubnu 2011 první část oboustranného výměnného pobytu, kdy jsme ve dnech 4. – 11. dubna 2011 v Brně přivítali 30 studentů tříd Seconde 2 a Seconde 3 ve věku 15-16 let se dvěma doprovázejícími pedagogy.

Příjezdu francouzských hostů předcházela výměna prezentací jednotlivých studentů, případně písemný či telefonický kontakt. Tak získal každý ze zapojených studentů obou zemí alespoň základní představu, jak se bude „jeho“ korespondent či korespondentka jmenovat, z jaké rodiny pochází či např. zda dává přednost fotbalu, zábavě s přáteli nebo nakupování.

Pro francouzské hosty byl připraven bohatý program. Poté, co jsme je mohli v podvečer v pondělí 4. dubna 2011 přivítat v budově školy a předat malé dárky (k nimž patřila mj. publikace s recepty tradiční české kuchyně Les meilleures recettes tchèques coby malé předznamenání nastávajícího týdne plného ochutnávek toho nejlepšího z české i moravské kuchyně), se našich hostů ujali jejich čeští korespondenti z kvarty, kvinty, sexty a septimy a uvítali je ve svých rodinách.

Na úterý 5. dubna 2011 bylo naplánováno poznávání Brna, a to dvojí formou. Zatímco dopolední program zahrnoval prohlídku nejvýznamnějších brněnských památek (nám. Svobody, kostel sv. Jakuba, Stará radnice, Zelný trh, katedrála sv. Petra a Pavla, Nová radnice aj.), odpoledne po obědě ve školní jídelně a účasti ve vyučování hodiny angličtiny se francouzští studenti vydali do centra města znovu, aby si v doprovodu svých českých korespondentů své čerstvě nabyté vědomosti prověřili ve společné hře jeu de piste.

Příští dny, tj. od středy 6. dubna 2011 do pátku 8. dubna 2011, se francouzští studenti věnovali poznávání jak významných duchovních či kulturně-historických památek moravského regionu (cyrilometodějské poutní místo Velehrad s přilehlým velkomoravským archeoskanzenem na Modré, zámek a zámecký park v Buchlovicích), tak i míst spjatých s česko-francouzskou historií, kdy se vydali po stopách Napoleona I. Bonaparta (zámek a zámecký park ve Slavkově u Brna s nedalekými lokalitami tzv. bitvy tří císařů – Žuráň, Santon, Stará pošta, památník Mohyla míru). Pamatovalo se i na výlet za přírodními krásami Moravského krasu, kdy mohli naši hosté ocenit jedinečnou hloubku propasti Machocha či velkolepost Punkevních jeskyní.

Společný česko-francouzský víkend (sobota 9. dubna 2011 – neděle 10. dubna 2011) začal již v pátek odpoledne, kdy po návratu z Moravského krasu nastala chvíle pro napjatě očekávané vzájemné předvedení pěveckého umění. O dva dny dříve totiž dostali naši studenti za úkol naučit své francouzské korespondenty českou píseň Já do lesa nepojedu, zatím-

co Francouzi učili Čechy francouzskou (bretonskou) píseň Santiano. Nutno říci, že obě skupiny se svého úkolu zhostily se ctí, a tak se v pátek odpoledne ze školního hřiště linuly jak české, tak i francouzské zpěvy obou sborů ve velmi dobrém (a nadšeném) provedení. Následujícího dne vyrazila většina českých korespondentů se svými hosty do Prahy, aby alespoň krátce zakusili atmosféru hlavního města České republiky.

Po týdnu plném zážitků zbývalo v pondělí 11. dubna 2011 už jen rozloučit se, udělat posledních pár fotografií a říci si: Uvidíme se v červnu! To se totiž zase naši studenti vydají 12. června 2011 do Rennes, aby v rodinách svých nových přátel prožili týden *à la française* a seznámili se s bretonským krajem. A hodnocení našich francouzských hostů?

„C’était génial, merci pour tout! J’adore la République Tchèque!“ (Valentine)

„Děkuji! J’ai passé un très bon moment et une très bonne semaine!“ (Margaux)

„Merci pour l’ambiance.“ (Matthieu)

„Merci pour ce merveilleux voyage à Brno.“ (Pauline)

„Super voyage.“ (Manuel)

„Merci, c’était génial. A bientôt en France!“ (Sylviane)

„Merci, merci, merci! Děkuji! Ahoj!“ (Alice)

„Děkujeme.“ (Dieudonné)

„Merveilleux voyage! Inoubliable!“ (Alix)

„Děkuji.“ (Mathilde)

„Très bon voyage.“ (François)

„Merci de votre accueil.“ (Benjamin)

„J’ai passé un très bon moment à Brno. Děkuji!“

„Merci à tous, rendez-vous en juin!“

Závěrem děkujeme všem, studentům i jejich rodinám, za ochotnou a obětavou spolupráci v přípravě (nejen) víkendového programu našich francouzských hostů. Za přispění také děkujeme Magistrátu města Brna a ostatním sponzorům z řad rodičů a přátel školy.

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Přednáška paní Eriky Bezdíčkové o holocaustu CMGaSOŠPg Brno, 20. 4. 2011

Ve středu 20. 4. 2011 navštívila naši školu (konkrétně studenty tříd G2 – G5) paní Erika Bezdíčková, která přežila koncentrační tábor Osvětim. Paní Erika si s námi povídala o svém životě, o holocaustu. Také nám pustila krátký dokument o holocaustu, který s ní v roce 2008 natočila režisérka Olga Sommerová, a představila knihu *Moje dlouhé mlčení*, ve které vypráví svůj příběh.

Paní Erika Bezdíčková se narodila 26. září 1931 v Žilině do židovské rodiny Arnolda a Alice Kellermannových, jako mladší dcera (starší dceři se říkalo Pipka) svého otce a jediná dcera své matky, se kterou se ovdovělý otec oženil po smrti své první ženy. V roce 1942 byl v Žilině zřízen sběrný tábor, odkud jezdily transporty Židů na východ do koncentračních táborů. První transport židovských děvčat do Osvětimi byl v březnu 1942. Do konce října roku 1942 bylo do koncentračních táborů transportováno 57 628 Židů, z nichž koncentrační tábor přežilo pouze 282 lidí. Eričina matka šla za evangelickým farářem s prosbou, aby jí dal potvrzení, že před válkou přešli do evangelické církve. Ten jí však na potvrzení napsal správné datum. Potvrzení tak bylo bezcenné. A tak v roce 1944 (paní Erice bylo tehdy 13 let) byla celá rodina transportována do koncentračního tábora.

Hned po příjezdu do Osvětimi-Březinky (Birkenau) proběhlo oddělení mužů od žen a první selekce (všechny děti do šestnácti let, nemocní a staří lidé šli hned do plynu a ostatní, kteří byli schopni pracovat, šli na práce). Oba dva

Eričini rodiče byli posláni do plynové komory. Erika řekla, že jí je 16 let, a tak ji doktor Mengele, který vedl první selekci, poslal na práce. Ve své knize dále popisuje, jak vždy o vlasek unikla smrti, jak to bylo v Osvětimi kruté, dále o hladu a nemocech, jak si našla přátele, o velkém smutku, když byla její přítelkyně při selekci vybrána do plynu. Každé ráno a každý večer probíhal tzv. apel (nástup vězňů koncentračních táborů, během kterého probíhalo sčítání), který někdy trval i tři hodiny – do té doby, než se dopočítali. Potom následovala selekce a rozchod na práce.

Později byla paní Erika vybrána a převezena do Ravensbrücku (do továrny na letadla), kde to bylo, jak sama říká, mírnější než v Osvětimi. Dále byla převezena do Genshagenu (zima 1945) a pak do Sachsenhausenu (duben 1945), kde se zúčastnila pochodu smrti. Každý, kdo během cesty upadl vysílením, nebo nechtěl pokračovat, byl hned zastřelen a jeho tělo ponecháno na cestě. Erice a její kamarádce Rudce se jednou při večerní přestávce podařilo utéct a schovat se do opuštěného domu, do sklepa. Tam usnuly a později je našli ruští vojáci, dali jim oblečení, najíst ... (Erice bylo 14 let). Pak se mnoho měsíců toulala Evropou, protože neměla kam jít. V květnu 1948, jako šestnáctiletá, se poprvé provdala za Jaroslava Hájka. S ním měla syna Jaroslava a dceru Janu. Po rozvodu musela dlouhá léta o syna bojovat, protože jí ho manžel, dobře postavený komunista, odebral.

V padesátých letech jako osamělá matka pracovala v Československém rozhlasu v Praze. Po druhém sňatku odešla do Loun, kde působila jako redaktorka okresního vysílání rozhlasu po drátě.

Narodila se dcera Judita. I toto manželství skončilo rozvodem. Začátkem šedesátých let přišla do Brna, kde se v podniku Brněnské výstavy a veletrhy stala cizojazyčnou korespondentkou, pak redaktorkou a nakonec zde vedla tiskové středisko pro zahraniční novináře. Na počátku normalizace však musela tuto práci opustit. V roce 1973 se znovu provdala za pana Pavla Bezdíčka, se kterým žije dodnes. Paní Erika Bezdíčková má nyní 3 děti, 6 vnuků, 4 pravnoučata.

* * *

Povídání paní Eriky bylo velmi zajímavé. Mohli jsme si koupit knížku, kterou nám také podepsala. Na konci přednášky byl prostor pro naše dotazy.

Říkala jste, že jste vyrůstala v trojязыčném prostředí. Kterými jazyky tedy mluvíte?

S naší služebnou jsem si povídala slovensky, s babičkou střídavě maďarsky a s návštěvami německy. Od druhé třídy jsem se pak začala učit angličtinu.

Cítila jste touhu po pomstě?

Ne, necítila a ani nemohla. Měla jsem akorát problém, když jsem potkala nějakého Němce na ulici.

Stýkáte se s lidmi, kteří měli to štěstí jako vy a přežili koncentrační tábor? Znáte je?

Ano, znám je. Nyní je nás ale už ale jen pět a půl. Jsem jedna z posledních. Je nás, myslím, šest nebo sedm. Žijeme, ale nás, kteří jsme schopni mluvit o svém životě, je málo.

Neotrásl holocaust Vaši vírou?

Často jsem si pokládala otázku: „Pane Bože, jak je tohle možné?“ Neotrásl moji vírou. Stále věřím. Člověk bez víry nemůže žít. Základním kodexem je Desatero, které platí jak pro křesťany, tak pro Židy.

Mohla byste nám říci nějaké detaily? Jak s Vámi zacházeli v koncentračním táboře?

Ve svém povídání jsem o tom nemluvila, protože jsem vás chtěla ušetřit hrůz. Je to hrozné. Ale můžu vám něco povědět. Uvedu příklad: skupina vězňů musela asistovat u plynových komor, a to konkrétně vynášet mrtvá (nahá) těla a pak jim z úst vytrhat všechny zlaté zuby. Nebo jiný příklad: při apelu (sčítání vězňů), když jim počty nesesedly a nějací vězni chyběli, vypustili do budov psy, kteří měli za úkol najít všechna mrtvá těla. Život tu neměl žádnou cenu. Člověk zde ztratí pocit své identity. Jste nějakým číslem, které máte vytetované na svém těle. Jednou při apelu hodně přšelo a my jsme stáli ve skupinách a esesáci nás počítali. Moje kamarádka Erika stála vzadu a přšelo na ni. Poprosila mě, abych si s ní na chvíli vyměnila místo. Já souhlasila. Hned na to následovala selekce podle klíče, a hůl padla na Eriku. Vystoupila z řady a musela jít do plynu. Místo mě.

Setkala jste se s nenávisť dozorců? Případně spoluvězňů?

Tady se každý snažil, aby přežil. Neměli jsme na to sílu. Věděli jsme, že německé dozorkyně jsou velmi nebezpečné a nepříjemné. Někdy se mezi vězni kradlo. Neměli jsme na to čas. Ráno v 5

hodin byl budíček a všichni jsme se nahrnuli na latríny. Když tam někdo byl dlouho (měl třeba průjem), tak to byl problém, německé dozorkyně ho hned začaly bít. Pak byl apel. Poté práce (dostali jsme kousek suchého chleba). Pak byl apel a pak jsme dostali polévku.

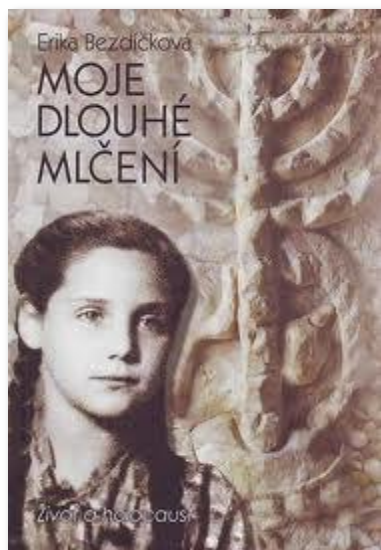
Ta dívka, se kterou jste se schovala do sklepa, žije?

Ne, nežije. Seznámila se s židovským chlapcem, s nímž odešla do Palestiny. Otěhotněla a při porodu zemřela.

* * *

Přednášku zakončila přáním: „Ať vám jde život báječně. Závidím vám škole. Mějte krásné prázdniny!“ Paní Erika Bezdíčková nyní chodí na univerzitu třetího věku a v červnu bude promována.

Kateřina Pokorná (G4)

Bezdíčková, Erika:
Moje dlouhé mlčení. Život a holocaust.
Kartuziánské nakladatelství, Brno 2010

Co mi škola dala a vzala aneb Fejeton maturantky

Škola, a school, die Schule. Ať toto slovo vyslovíme v jakémkoli jazyce, podstata je stejná – několik let, které strávíme v jedné budově se stále stejnými lidmi. Zavání to stereotypem už po těchto několika řádcích, natož po dvanácti a půl letech, před nimiž mě dostihla reforma Marie Terezie. Ale nic není takové, jak se to může na první pohled zdát.

„Jak bylo ve škole?“ „Jo, mami, švandy kopec.“ Ačkoli mne moje matka považuje za ignoranta, myslím to smrtelně vážně. Učivo z mé hlavy mizí rychlostí světla ve vakuu okamžitě po doznění zvonku ohlašujícího konec hodiny. Zato historky z „proprařených“ víkendů svých spolužáků si pamatuji tak dobře, že bych z nich za ty čtyři roky mohla klidně maturovat. Brada rozbitá o popelník, popřípadě v předsíni stojící dopravní značka se zkrátka pamatuje lépe než matematické vzorečky.

Kromě rozvíjení paměti jsem se ve škole naučila i něco jiného. Nanášení make-upu pod úroveň školní lavice, lakování nehtů na pravé ruce a luštění sudoku v novinách Metro se bude v životě jistě hodit. Přesto, že se to na počátku studia zdálo téměř nemožné, dají se ve škole zvládnout i takové věci, jako je snídaneň při zapisování látky v hodině literatury či SMS korespondence s kamarádkou během ústního zkoušení z angličtiny.

Škola nás učí nejen praktickým dovednostem, ale pěstuje také důvtip a vynalézavost. Každý student překypuje nápady, kam umístit tahák, aby nebyl odhalen, a tak jsme ve jménu hesla „Pod svícnem je největší tma“ schopni bez skrupulí napsat tahák pro celou třídu přímo na tabuli. Ne, paní profesorko, na rukou stejně jako v lavicích tentokrát vážně nic nemáme!

Ač nerada, musím závěrem naprosto objektivně přiznat, že mi škola mnohé dala. Jediné, co mi vzala, je chuť někdy v životě učit takové existence, jako jsme my... ;-)

Zdeňka Králová (PL4)

Foto: Helena Brunnerová (G8)

... s Helenou Brunnerovou

1. Mohla bys nám prosím na začátku o sobě něco málo prozradit?

Uplýnulo téměř osm let od chvíle, kdy jsem začala chodit na tuto školu, a protože mě to už nebaví, rozhodla jsem se letos odmaturovat. Většina lidí mě zde zná díky focení, a tak jsem se připlétla i k tomuto rozhovoru ;-).

2. Víme o Tobě, že ráda fotíš. Co Tě na focení tak fascinuje?

Focení je pro mě určitou formou meditace, cestou do vlastního světa. V dnešní době, kde nikdo nic nestihá, mě focení naučilo zastavit se a hledat něco neobyčejného ve věcech, které nám zevšedněly.

3. Co nejraději fotíš?

Nemám nějaké zaměření, jen lidi nefotím příliš ráda, protože se bojím, že se jim to nebude líbit ;-). Rozhodně nejkrásnější okamžiky však zažívám, když se přemluvím a vstanu ještě za tmy, vyrazím někam do přírody, pryč od všeho, je mi zima, kručí mi v žaludku a čekám, až se konečně sluníčko taky rozhodne vyhrabat z peřin. A když se rozlíví první paprsky po kapkách rosy, tak mě to tak ohromí, že někdy ani nefotím a jenom tiše zírám.

4. Jak dlouho se focení věnuješ?

Před čtyřmi lety jsem si poprvé půjčila bratrův foťák, táta mi ukázal spoušť, já udělala fotku... a bratr se od té doby musel obejít bez foťáku. Považuji se za značný umělecký antitalent, což foťák

docela dobře řeší, o všechno se postará, a mně stačí se jen koukat kolem. Vystihl to Josef Ptáček: „Fotografie je stav mysli, nikoliv schopnost ovládnout techniku.“

5. Zúčastňuješ se také různých fotografických soutěží? Pokud ano, jaké jsou Tvé největší úspěchy?

Nemám ráda hodnocení fotek, protože je v nich tak nějak zakomponovaný i kus mě, navíc je jejich vnímání velmi subjektivní. Beru focení jako cestu, která je zároveň i cílem. Jasně, snažíte se najít co nejlepší snímky, ale právě ten proces vás obohatí víc než sebevětší úspěch v soutěži. Takže soutěží se neúčastním zrovna často a beru je dost s rezervou. Pokud však chcete slyšet nějaká umístění, tak hlavní je FotoAkademie, největší soutěž pro české středoškoláky (třikrát druhé a jednou první místo), Brněnský sport v objektivu (první místo v kategorii do 20 let), Evropa mladýma očima (druhé místo), Adobe Youth Voices International Photo Competition. Díky tomu můžete na moje fotky občas narazit v rámci výstav na nejrůznějších místech, třeba na Staroměstské radnici v Praze (Czech Student Photo) nebo tady v Brně na Nové radnici.

6. Máš ve focení nějaké ambice, nebo zůstane navždy Tvým koníčkem?

Mám focení příliš ráda na to, abych si z něj udělala práci na plný úvazek, každodenní povinnost na zbytek života. Teď mám v plánu studovat Mezinárodní rozvojová studia (tj. obor zabývající se rozvojovými zeměmi) a věnovat se něčemu, v čem vidím smysl (ano, jsem příšerný idealista. :-)) Ale sama jsem zvědavá, co ze mě nakonec bude.

7. Co ráda děláš kromě focení?

Ráda píšu (když to po mně nikdo nechte) a cestuju, momentálně hlavně jako dobrovolník. Loni jsem byla na projektech v Rumunsku a Finsku, letos mě vzali zatím do Norska (natírání plotu, práce s mentálně handicapovanými, zkrátka co je zrovna potřeba). Člověk na rozdíl od běžných turistů nekouká na místní lidi jako na atrakci v zoologické zahradě, ale má šanci stát se na chvíli součástí jejich každodenního života, něco se naučit o sobě i světě kolem, což je super. Navíc máte úžasnou svobodu, sbalíte batoh, vyrazíte někam do neznáma a je na vás, co si z toho odnesete.

8. Jsi věřící?

To je velmi složitá otázka, na kterou se má odpověď v průběhu let pořád měnit. Řekněme, že nejsem křesťan a nehlásím se k žádné církvi, ale žije se mi líp s Bohem než bez něho...

9. Chtěla bys něco vzkázat čtenářům Lercháče?

Abyste to neměli ještě na několik čísel Lercháče, tak radši budu místo nějakého filozofování stručná a zůstanu u svých fotek. Pokud budete chtít, můžete se na ně mrknout na facebookové stránce Helena Brunnerová Photography, http://www.flickr.com/photos/h_brunnerova, nebo na chodbě v prvním patře, jste srdečně zváni :-).

Děkujeme za rozhovor!

Helena Brunnerová

- narozena 23. května 1991 v Brně
- v současnosti je studentkou oktávy Cyrilometodějského gymnázia
- má bratra žijícího v Amsterdamu

Kateřina Pokorná (G4)

Jiří Suchý:

O těžkém životě plachého člověka

Každý z nás je nějaký. Tak například já jsem plachý. My plaší nemáme snadný život. Zatímco průměrně kurážnému občanu nedělá problém zeptat se na cestu, když neví, kudy dál, mně představuje, že budu muset oslovit neznámého člověka, působí velikou duševní trýzeň. Zmocňuje se mne nepopsatelná tréma a věta, kterou si delší čas v duchu připravuju, zazní pak úplně zkomolená.

Tak například místo: „Prosím vás, kde je tady Wenzigova ulice,“ jsem nedávno ze sebe vyrazil: „Prosím, abych tady Wenzig, totiž ulice, Wenzigova, je tu, myslím jako přímo tady někde...“ Stařenka, které jsem tuto otázku položil, se na mne starostlivě podívala a řekla: „Není vám dobře?“ A to už jsem se slyšel, jak říkám: „Kamaráda. Bydlí tam a já nevím, snad kdybyste laskavě...“ Do hlavy se mi nahnul přívál krve a já, abych se vyzul z této prožlукlé situace, zakoktal jsem: „To ne, to nic, já jenom abych to našel. Promiňte.“

Takovýchto setkání mám na svém kontě mnoho. Jen jednou v životě se mi podařilo vyslovit větu tak, jak jsem chtěl, a to mě natolik vyvedlo z míry, že jsem zapomněl poslouchat to, co mi tehdy ten dobrý člověk vysvětloval, a tak jsem musel oslovit dalšího. Což už proběhlo podle mých zvyklostí.

Když mě jednou jeden můj zámožný přítel, kterého jsem už dlouhá léta neviděl, pozval na večeři, přijal jsem jeho pozvání s neblahým pocitem, že dojde k

nějaké katastrofě. Skutečnost pak značně předčila mé obavy.

Sešli jsme se tehdy na rohu dohodnuté ulice a přítel navrhl, abychom na večeři zašli do známého luxusního nočního podniku. Namítal jsem nesměle, že nejsem na takovouhle příležitost vhodně oblečen. Nepřiznal jsem ovšem, že to, co mám na sobě, je to nejlepších, co jsem ve svém šatníku našel, naopak jsem tvrdil, že jsem ustrojen jako vandrák, což ostatně nebylo daleko od pravdy.

Přítel se však nenechal od svého záměru odradit. Nejspíš mně chtěl dokázat, že se za mne nestydí, a tak za chvíli nám livrejovaný vrátný otvíral těžké dveře. Na podobné počty nejsem zvyklý, myslím si, že to bylo možná poprvé v mém životě, co mi někdo otevřel dveře, a tak jsem byl celý nesvůj. Navíc vrátný si mě velmi soustředěně prohlížel, nebo se mi to alespoň zdálo. „Promiňte,“ řekl jsem mu přiškrčeným hlasem a marně jsem při tom přemýšlel, co mně má ten člověk vlastně prominout. Obličej vrátného zůstal stejně bezvýrazný, jako byl předtím.

Pak jsme se ocitli v jakémsi prostoru, kde svítila různá světla, na podlaze byly plyšové koberce a odkudsi sem zaznívala hudba. Přítel zatím hlaholil na všechny strany, zdravil personál, který se mu lehce klaněl, některé z těch lidí oslovoval křestními jmény a dával mi tak zřejmě najevo, že je v tom drahém podniku stálým hostem.

Vstupné tu činilo třicet korun a já si v duchu říkal, že pokud je to včetně večeře, není to zase tak moc. Ale pravděpodobněji se mi zdálo, že za večeři budeme muset zaplatit zvlášť. Tedy já ne, můj přítel, který mě pozval. Abych se mu za

budoucí večeri revanšoval, nadhodil jsem, že vstupné zaplatím za oba. Chvilku jsem hledal po kapsách a přítel mezitím vstupné vyrovnal sám.

Zaplatil jsem tedy aspoň šatnu, to jsem si nenechal vzít. Dal jsem však asi málo, protože můj kabát byl pověšen jen ledabyle, takže vzápětí sklouzl na zem, kde ho šatnářka nechala ležet. Můj přítel jí podstrčil ještě nějaký peníz a ženština se za to na něho neupřímně usmála. Drahý úsměv, pomyslel jsem si, a ještě tak nekvalitní.

Pak se nás ujal elegantní číšník a něco zdvořilého zamumlal, přeslechl jsem to, jen jsem viděl, že se na mne dívá s blahosklonným úsměvem, a já jsem měl náhle pocit, že bych měl něco říct. Usmál jsem se nepřírozeně a řekl jsem: „To nic.“ Měl jsem pocit, že se tím nedá nic zkazit. Můj přítel však řekl „ano,“ a to bylo zřejmé to slovo, na které číšník čekal.

Zavedl nás pak k volnému stolku a mně už bylo jasné, že tohle prostředí není pro plaché lidi. Všichni kolem se pohybovali s nenucenou nonšalancí a suverenitou. Protože mně bylo jasné, že podobného chování nejsem schopen docílit, snažil jsem se nalézt alespoň nějaké náhradní řešení.

Pomyslel jsem si, že by nebylo špatné, kdybych nasadil neutrální úsměv, kterého bych se pak celý večer držel. Nebyl jsem však dostatečně uvolněný, a tak místo úsměvu jsem docítil jakési obličejevé křeče. „Co ti je?“ zeptal se mě přítel. Nechtěl jsem mu vysvětlovat, že se usmívám, když už to sám nepoznal, a řekl jsem, že mě bolí noha. Byla to svým způsobem pravda, protože boty, které jsem si obul, mě ukrutně tlačily. Koupil jsem si je před lety a vlastně mě tlačily, už když

jsem je kupoval. Nedodal jsem si však tehdy odvahy, abych na tuhle drobnost upozornil prodavače. Donesl jsem boty domů a uložil do skříně. A tak se stalo, že nebyly obnošené jako má ostatní obuv. Byly to vlastně jediné boty, které byly způsobily pro dnešní slavnostní příležitost.

K našemu stolu připlul číšník. Obrátil se na mne (proboha, proč zrovna na mne?) s otázkou: „Budete si přát aperitiv?“ Slovo aperitiv jsem velmi dobře znal, ale nemohl jsem si za nic na světě vzpomenout, co to znamená. Pochopil jsem však, že když si aperitiv objedná, za chvíli se to dozvím. Řekl jsem tedy, že chci aperitiv, ale nepočítal jsem s tím, že číšník se mě zeptá, jaký. „Co myslíš, jaký aperitiv bych si měl dát?“ hledal jsem záchranu u přítele, ale ten mě v tom nechal. „Dej si, jaké chceš.“ Usmál jsem se na vrchního tak náhle, že o krok ucouvl. „Aperitiv ne,“ řekl jsem a vzdal jsem se tak možnosti dovědět se, co to vlastně je. Pak se vrchní obrátil se stejnou otázkou na mého přítele a mně svítila naděje, že bych mohl říct totéž co on a přece jen bych aperitiv získal. Přítel si však objednal „jako obvykle“, což já ovšem říct nemohl. A tak jsem zůstal bez aperitivu.

Pak před nás vrchní položil jídelní lístky. Ze všech jídel, která tu byla sepsána, jsem znal pouze biftek, a tak jsem se v duchu pro něj rozhodl, ale to už kamarád hlaholil, že si dá biftek, ale mně se najednou zdálo, že se nehodí, abychom si dali biftek oba. Že aspoň jeden z nás by si měl dát specialitu šéfa kuchyně, která tu byla doporučována výrazným písmem. Abychom šéfa kuchyně neurazili. Kamarád si objednal biftek. Vrchní se obrátil na mě a

já jsem si se zvláštním a trochu vyzývacím úsměvem objednal specialitu šéfa kuchyně. Doufal jsem, že jsem se číšníkovi zavděčil, ale jeho kamenná tvář nic takového nenaznačovala.

Pak přišel jiný číšník a ptal se nás, co si dáme k pití. Můj přítel objednal láhev vína. A tak jsem objednal taky jednu. Specialita šéfa kuchyně byla nabodnuta na dlouhé jehle. Zatímco můj přítel se prostě pustil do bifteku, mě čekala složitá operace. Bylo třeba sundat maso z jehly. Vzal jsem jehlu do levé ruky a vidličkou, kterou jsem třímal v pravé ruce, jsem se pokoušel nějak nabodnuté maso sundat. Nešlo to. Pokusil jsem se znovu, s větší silou o totéž, ale zase bez výsledku. Pak už jsem to zkusil jen s vynaložením veškeré energie a maso povolilo. Ale způsob, jakým se to stalo, nebyl nejšťastnější.

Bylo v tom snad něco osudového, něco, co mě jednou provždy poučilo, že určitá místa nejsou pro mne. Maso, jako by bylo vystřeleno prakem, přeletělo stůl a skončilo svou dráhu na popelínové košili mého přítele. To by ještě nebylo to nejhorší. Zároveň se však dostavil jakýsi podmíněný reflex nebo co, a já, jako bych chtěl maso dohonit, udělal jsem za ním prudký výpad vidličkou, která skončila zabodnuta v kamarádově hrudi.

Myslím, že nikdy předtím a nikdy potom nezazněl v tomto vznešeném lokále tak děsivý skřek. Zbytek večere jsem se kamarádovi omlouval a on zarytě mlčel. Pak jsme si dali kávu a to už jsem mlčel i já. Jen tupě jsem zíral na krvavou skvrnu na jeho vzácné košili. A přemýšlel jsem o trpkém osudu člověka, kterému nešlo v životě vlastně o nic jiného, než aby činil bližním dobro a ostatním nepře-

kážel. Ani to, ani ono se mi však nevyvedlo. Tak například tady vzniklo všechno jen proto, že jsem si nedal biftek, na který jsem měl chuť, a že jsem se chtěl zavděčit šéfovi kuchyně. Myslím si, že šéf kuchyně možná ani mou snahu neoceníl.

Když pak šatnářka pomáhala mému příteli do kabátu, zatímco ten můj hodila na pult, rozhodl jsem se, že se změním. Budu jednat suverénně, se zdravou drzostí a svěťáckou elegancí. Nejdřív jsem si říkal, že na to najedu od nového roku, ale pak jsem se rozhodl, že ihned. Vita nuova. Kabát jsem si už neoblékl, jen jsem si ho ledabyly přehodil přes rameno a potom jsem se otrle ušklíbl na přítele a procedil jsem skrz zuby: „Tak co, kdy mě zase pozveš na večeři, ty koni?“ Kamarád vyvalil oči, zrudl víc než krvavá skvrna na jeho košili a vycedil přes zuby takové kaskády nejhrubších nadávek, že jsem se nestačil divit.

Veronika Králová (G6)

Foto: Helena Brunnerová (G8)

Králova řeč (*The King's Speech*)**Režie: Tom Hooper.****Historický/drama. Velká Británie/
Austrálie/USA 2010, 118 min.**

Sice už to nějaký ten pátek bude, co měl film *Králova řeč* premiéru, není to žhavá novinka, ale myslím si, že určitě stojí za zhlédnutí, a tak se vám ho pokusím alespoň trochu přiblížit.

Příběh vypráví o životě vévody z Yorku (později král Jiří VI.), který trpěl vadou řeči. To by obyčejnému člověku tolik nevadilo, ale on se měl stát králem, a to zrovna v době, kdy začalo být v módě rádio a rádiové přenosy, a to už problém byl. Děj se odehrává před druhou světovou válkou, kdy umírá anglický král Karel V. I když hlavní postava koktá, hned poznáte, že je to vzdělaný člověk, hoden královského trůnu. Sám o něj ale nestojí. Vada řeči, kterou má už od dětství, zlikvidovala jeho sebevědomí natolik, že má radost z toho, že vážně nemocný otec zvolí za svého nástupce skandalistu Eduarda. Ten na trůn nastupuje jako Eduard III., posléze však abdikuje, a tak se do čela země musí postavit jeho bratr. Druhá světová válka je na spadnutí, a proto potřebuje Anglie v čele silného vůdce. Vévoda z Yorku už vyzkoušel rady mnoha logopedů, doktorů a terapeutů, ale nic mu od koktání nepomohlo, a proto mu jeho žena Alžběta (později známá jako „královna matka“) domluví setkání s excentrickým terapeutem zabývajícím se řečí, Lionelem Loguem. Přes všechny počáteční problémy a nedůvěru ve zvolenou terapii se tito dva pustí do neob-

vyklého způsobu léčení a časem si k sobě najdou cestu. S pomocí rodiny, Loguea, vlády a Winstona Churchilla se z vévody stane král, který koktání překoná a pronese zásadní řeč v rádiu, která inspiruje a podpoří anglický lid v době, kdy to velmi potřebuje.

Nevím, jak vy, ale já jsem před zhlédnutím filmu neměla ani potuchy, že jeden z bývalých britských panovníků měl problémy s řečí, ani kdo to byl. Možná jsem o králi Jiřím VI. něco zaslechla v dějepise, ale to je asi tak vše. Jak je vidět ze zájmu o nedávnou královskou svatbu, Britové jsou na to, že mají konstituční monarchii a královnu, hrdí a dění kolem královské rodiny je zajímavé. V Británii tedy film asi problémy s návštěvností neměl, ale co jiné země? Ruku na srdce, šli byste dobrovolně na drama o nějakém koktajícím panovníkovi? Někteří možná ano, mne také nikdo nenutil, ale režisér Tom Hooper možná tušil, že to jeho snímek nebude mít za hranicemi Británie úplně lehké, a tak do titulních rolí obsadil notoricky známá jména, jako je Colin Firth, známý především z romantických komedií, Geoffrey Rush, kterého zná i průměrný Američan z *Pirátů z Karibiku*, nebo Helena Bonham Carter a Timothy Spall, které jsme mohli vidět ve filmech o Harry Potterovi. Možná to zní jako obyčejný reklamní tah, ale díky těmto jménům si film vysloužil pozornost jak filmové Akademie, která jej nominovala na 12(!) Oscarů, z čehož 4 proměnil ve zlaté sošky, tak obyčejných lidí, jako jsme my.

Události ve filmu jsou zhuštěny do rozmezí dvou let (ve skutečnosti od prvního setkání Jiřího a jeho dvorního logopeda Lionela až do v názvu zmíněného

králova proslovu uplynulo asi deset let), takže musíme prominout občasné přikrášlení děje. Nejde tady o historicky přesnou rekonstrukci událostí, ale spíše o osobní drama. Ústředním bodem děje se stává rozvíjející se přátelství mezi budoucím králem a obyčejným doktorem. Dialogy postav, zejména mezi králem a logopedem, jsou moc dobře napsané, tady bych vyzdvihla scénář Davida Seidlera, který byl oceněný i Oscarem. Sebelepší scénář by byl ale na nic bez dobrých herců, kteří řádky z papíru promění v mluvená slova a dají jím duši, a to Colin Firth a Geoffrey Rush bezpochyby jsou! Jejich rozhovory a cvičení na odstranění koktání je radost poslouchat.

Líbilo se mi, že z filmu dýchala starobylá atmosféra odpovídající době, ve které se děj odehrává, a to díky kameře. Všechno je hnědé, nazelenalé, šedé, ať už se jedná o nábytek, tapety, či oblečení. Celkový dojem filmu dotváří hudba Alexandra Despalta, která není monumentální, jak jsme z dnešní doby zvyklí u kasovních amerických trháků, ale skromná, decentní a k filmu se moc hodí.

Rozhodně od filmu nečekejte žádný historický velkofilm à la Gladiátor, neboť rozpočet nepřesáhl 200 milionů dolarů, jak už je dnes zvykem, nýbrž pouhých 13 milionů liber. Jedná se tedy spíš o komornější snímek pojednávající o přátelství dvou odlišných mužů ve chvíli, kdy jeden z nich musel pronášet velké projevy, zatímco ten druhý ho to měl naučit. Tvůrcům se podařilo spojit dohromady zajímavý příběh, inteligentní dialogy a humor (někdy britský, někdy méně), to vše na pozadí důležitých historických událostí. Určitě vám jej velice doporučuji, premiéru měl sice už na začátku března,

pokud vás ale zaujal, tak nezapomejte, například v kinech Palace Cinemas ho stále dávají, a v květnu bude na programu i v kinech Scala a Art!

Hodnocení filmu: 90%

Lucie Říhová (G6)

Co pro vás znamenají Velikonoce? Jak je slavíte?

Kateřina Pilerová (G4)

Velikonoce pro mě znamenají pohodu, volno ze školy a vzkříšení Ježíše Krista.

Alžběta Pilerová (G6)

Oslava Ježíšova vzkříšení a zmrtvýchvstání.

Markéta Mynaříková (G5)

Je to pro mě křesťanský svátek, v pondělí přijdou kluci a pečeme beránka. A jdu ke zpovědi!

Aneta Otevřelová (G2)

Na Velikonocích mám ráda vajíčka, moji bratři vymrskávají holky a my jim pak dáváme vajíčka.

Diana Kheilová (VHC3)

Já Velikonoce nesnáším, protože mě kluci vymrskají a s rodinou vždy jezdíme do zoo.

Sandra Kovářová (PMP1)

Pro mě jsou to svátky míru a pokoje, slavím je ráda.

Markéta Balabánová (G8)

Většinu Velikonoc trávím v kostele, nebo jedeme k babičce a tam malujeme vajíčka.

prof. Helena Múčková

Velikonoce jsou pro mě největší duchovní svátek. Slavíme je 4 dny, ve čtvrtek účastí v kostele, v pátek nejíme, v sobotu vaří-

me a pečeme a v neděli se sejde celá rodina.

prof. Lukáš Synek

Jsou to nejradostnější svátky v roce, kvůli Kristu. Slavím je většinou v kostele nebo vařením a pečením mazanců. A také si rád dopřeji jarní procházku.

Markéta Solnická (G4)

Líčení

Konec světa

Procházím městem. Nebo spíše jeho troskami. Zdevastované budovy, polorozpadlá sídliště, ulice bez domů, vraky aut zobracené na střechy... Rozpraskaný chodník mi ukazuje, kam jít. Silnice, kdysi neviditelná pod záplavou spěchajících aut, dnes zeje prázdnotou. Jen málo tu připomíná dřívější velké město plné života. Pomalými kroky se šinu směrem k centru a nervózně naslouchám hrobovému tichu narušovanému jen zlověstným hřměním. Hřměním vycházejícím z hlubin temné mračnic se oblohy, která jakoby se vysmívala lidstvu. Oblohy, která očima bez života chladně sleduje zánik civilizace. Dech se mi tají nad tou necitelností, se kterou blesk prořízne černé nebe a zabodne se do už spáleného stromu jako další hřebík do rakve země.

Hlavou se mi honí tisíce myšlenek, jsou jako klubko hadů, které se nikdy nerozmotá, jsou jako komáři, neodbytné a otravné, jako to mrtvolné ticho, které se rozvaluje kolem mne a po celém světě. Všechny sny se mi rozpadají před očima spolu s tím ohořelým stromem, rozpadají se v prach spolu s celým mým životem. Vše hezké zemřelo a zůstal z toho jen prach.

Prach a špína. Skrz hustá mračna už neproniká žádné světlo. Temnota a šero pohltily zářivé barvy. Zvláštní, vše je šedé. Obloha, budovy, vraky aut, dokonce i ten chodník. Proč svět oblékl zrovna tak depresivní a monotónní barvu? Připadám si jako postava z černobílého filmu. Je to jako pohřeb a já jsem jediný člen smu-

tečního průvodu a život je ten nebožtík ležící v dřevěné rakvi. Odstíny černé se mísí s pocity strachu a smutku, s bezdějím a radostí, že ještě žiji.

Úlek. V dáli se ozývá výbuch - ohlušující a děsivý jako sama smrt. K nebi se zvedá gigantický oblak popelavého, štiplavého kouře. Vzdálený panelový dům zachvátí mocný oheň. Tyčí se mi za zády jako obří pochodeň, jejíž šarlatová záře na chvíli oživila několik barev ve svém okolí. Špetka optimismu uprostřed moře zoufalství.

Strach a zoufalství zanikly v tom mocném žáru. Zastavím a hledím odevzdaně do těch rudých, oranžových a zlatých, tančících plamenů. Začíná pršet, ale to už necítím. S první křišťálovou kapkou ze mne děšť smyl všechno zlo a já už klidně ležím na zaprášené zemi a bez dechu očekávám konec světa...

Hansi Jahnová (PL4)

Inspirováno I. Krausem

Reklamy na knihy

Zkrocení zlé ženy - antifeministické rady, jak přijít svatbou k penězům a domácí služce.

Petr Bělousov (G5)

Mastičkář - nestranný pohled na úroveň českého lékařství.

Jan Oujezdský (G5)

Zkrocení zlé ženy - romantická komedie: mladá sympatická žena se snaží přilákat nápadníky. Najde toho pravého?

Anna Mrázová (G5)

Stůl

Stál tam tak sám,
starý dřevěný stůl,
stolem vzácným byl zván,
stál však jen jako v plotě kůl.

Ten stůl dřevěný měl sen,
že jednou,
třeba v příštím životě,
nebude stolem jen.

Mohl by být motýlem,
byl by krásný,
vše by ho ctilo obdivem.

Jedné noci zas se mu zdál sen,
již nebyl stolem, ale motýlem.
Létal po loukách,
pil nektar ze sladkých bylin.

Snilo se mu krásně,
ale byl motýlem dlouho,
nebavilo ho to.
Chtěl být něčím jiným,
třeba mouchou.

Vtom proměnil se v mouchu
a byl šťasten zas,
však netrvalo dlouho,
chtěl být pánem,
chtěl ovládnout čas.

Jako pán mnoho starostí měl,
jak vládnout času,
to nevěděl.

V paláci našel veliké hodiny,
kolem nich ležely květiny,
on řekl si: „Proč jsem byl tak bláhový,

vždyť žádný život není duhový,
ach, já blázen, chtěl jsem být víc,
však nedosáhnou na měsíc
žádným životem, dobrým, či zlým,
jedině však životem svým.“

Když toto řekl,
vzbudil se
a byl rád,
že je stůl.

Nálada

Člověk má mnoho nálad
já dělím je na sedm druhů.
Někdy mám potřebu jen tak mávat
či pohyb jiný dělat třeba když vidím duhu.

Další nálada je spací
ta zachvátila život můj.
Je spojena s náladou přací
kdy přeju si postel víc než sůl.

Často se také objeví nová nálada má
která se náladou snící nazývá.
Nevím jak pojmenovat mám náladu kdy
zaháním hlad
náladou jíci jsem ji začal nazývat.

Ta nálada co nejraději mám
jmenuje se smací.
To vám povídám!

Dnes však skládám báseň vám
náladou skládací oplývám.
A vím že skládat báseň smysl ztrácí
jestli nemám náladu skládací.

Apokryf ze zasedání Velerady. Jeruzalém, Velký pátek 30 (?) po Kr.

Kaifáš: „Josefe, tys půjčil těm galilejským svou vlastní hrobku?!“

Josef Arimatejský: „No jo, půjčil... Ale jenom na víkend!“

Malá holčička sedí na klíně dědečkovi, který jí čte pohádku na dobrou noc. Čas od času vzhledne od knížky a natáhne ruku, aby se dotkla jeho vrásčitých tváří. Potom si sáhne na svoji tvář a pak zas na dědečkovu. Nakonec řekne:

„Dědo, stvořil tě Bůh?“

„Ano, zlatíčko,“ odpoví děda. „Bůh mě stvořil už před mnoha lety.“

„Aha,“ řekne holčička a pak: „Dědo, mě taky stvořil Bůh?“

„Ano, samozřejmě,“ odpoví děda. „Bůh tě stvořil docela nedávno.“

Holčička se znovu dotkne obou tváří a poznamená: „Bohu to jde čím dál tím líp, že jo?“

30 000 roků před narozením Krista.

Pračlověk si prohlíží vysvědčení svého syna a našťavaně říká: „To, že máš trojku z lovu, dovedu pochopit, jsi ještě malý, ale že jsi propadl z dějepisu, který má jen dvě stránky, to je skutečně hanba!“

Ráno po svatbě v Káně. Všechny bolí hlava, leží na zemi a sténají. Jediný Ježíš je v pohodě. Vstane, rozhlédne se kolem a prohlásí: „Dojdu vám pro vodu.“ Všichni ostatní se vyděsí: „Ne, už ne...“

Přijde farář na mši a stěžuje si ministrantovi: „To není možné! V kostele ani noha! Kde všichni jsou? Dokonce ani varhaník nepřišel! Kdo bude teď hrát?“ Ministrant: „Česko s Kanadou!“

V židovské rodině:

Syn nosí samé pětky, a proto ho dá otec na jinou školu. Kluk se nelepší, a tak ho dá otec do křesťanské školy. A ejhle, kluk začne nosit samé jedničky.

Udivený Žid se synka zeptá, jak je to možné. Ten se zachvěje a bázlívě šeptá: „Víš, tati, když přijdeš do školy, tak hned u šatny chlap na kříži. Jdeš po chodbě, tam chlap na kříži. Vejdeš do třídy, tam chlap na kříži. Tati, tam se s nikým nepárou!“

V jednom skotském městě dal pastor kolovat klobouk, aby tam věřící vkládali almužny na kostel. Po nějakém čase se mu klobouk vrátil, samozřejmě prázdný. Pastor obrátil oči k nebi a s vděčností se modlil: „Děkuji Ti, Bože. Vrátili mi klobouk.“

Martina Šedá (G6)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Marek Caha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a grafika:
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2011. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2011.